

0415 – 15. april

Hver gren i meg som ikke bærer frukt, tar han bort. Og hver gren som bærer frukt, den renser han, så den kan bære mer frukt. Joh 15: 2.

Her taler Kristus om noen grener i ham som ikke bærer frukt, at de skal tas bort. Ja, kastes bort, visne og brennes (v. 6).

Det er jo forferdelige ord den kjærlige og ømme Herren taler her. Og spesielt når han kaller disse for grener i seg! Hva kan det være han mener med dette?

Når han kaller dem grener i seg, er det sikkert nok ikke meningen at noen virkelig på rett måte kan bli værende i ham, i troen, og likevel ikke bære frukt, så de blir forkastet. For han sier like nedenfor at «den som blir i meg og jeg i ham, bærer mye frukt».

Men Herren vil med disse ordene, grener i meg, gi et fint og skarpt uttrykk for hvor stor likheten mellom de ekte og de uekte barna kan være. Hvor mye kristelighet, bekjennelse og utvortes samfunn med ham og med de sanne kristne et menneske kan ha. Og likevel ikke eie det sanne livet, saften og kraften av ham, dette som skulle bevises gjennom fruktene.

Både innholdet og måten han taler på her, er altså det samme som når Herren taler om de ti jomfruene som gikk for å møte brudgommen. Hvor fem av disse er uforstandige, har ikke olje, og blir stengt ute for all evighet. Og det samme i hans tale til engelen for menigheten i Sardes: «Du har navn av å leve, men du er død».

La oss nå se nærmere på disse Jesu Kristi ord om disse ekte, gode grenene, disse som bærer frukt. Vi ser at dem renser vingårdsmannen. Han skjærer, tukter og bøyer dem. Han tar bort det som hindrer veksten, og lar dem ikke vokse slik de selv vil.

Mens derimot de som ikke bærer frukt får slippe vingårdsmannens kniv. De får være i fred, slipper tukt, og blir ikke renset. For – de skal til og med bare brennes. Det som spesielt kjennetegner disse er altså: 1: At de ikke bærer frukt. 2: At de ikke blir tuktet og renset av vingårdsmannen, men får leve og vokse fritt og uhindret som de vil.

Stopp nå opp et øyeblikk! For her skulle vel hver éneste en ha god anledning til å prøve seg selv og sin egen tilstand. I gudsfrykt og oppriktighet mot seg selv prøve seg på slike Kristi egne ord. Men, – å for en nød! Det viser seg straks at vingårdsmannens kniv ikke treffer de uekte grenene, men bare de ekte. At «de som burde frykte, de frykter ingen ting. Og de som ikke burde frykte, de frykter».

Her vil det vise seg et uhyggelig tegn hos mange: De er ikke en gang i stand til å frykte for sin tilstand, eller et eneste øyeblikk prøve seg selv. Deres lune følelse av trygghet, deres kristelighet og fine liv, gir dem en kjedelig visshet. De er tilfreds med seg selv. Og Jesu ord farer bare forbi dem som været.

Å, måtte nå bare det øyeblikket være kommet for noen –, det øyeblikk du av Guds nåde ble gitt anledning til å se hva det er du ennå mangler! At du fikk våkne opp fra din hemmelige død og falske åndelighet!

Du håper du er en kristen, at du lever i troen og eier Guds nåde. Du har kanskje sånn en fred over deg, sånn en tillit i bønner, en kjærlighet til Guds ord. Ja, så mange bevis, synes du, på Guds kjærlighet, at du umulig kan tro annet enn at du lever under hans nåde.

Kanskje tenker du også frimodig: Jeg har jo lenge vært med blant de kristne, har skilt meg ut fra verden. Ja, fått smake hån på grunn av min gudfryktighet. Jeg har kjempet for Kristi sak, deltatt i kristen virksomhet –. Det er jo noe alle vet; at jeg er en kristen o. s. v.

Ja vel, dette er alt sammen godt og vel, – tusenvis har ikke så pass å vise til. Men, kjære deg: Ikke noe som helst av alt dette er noe bevis på at du er en levende og sann kristen! For likheten mellom de ekte og de uekte grenene, mellom de kloke og de uforstandige jomfruene, er så stor at du med alt det du her har, likevel kan være bedratt.

Prøv deg derfor på den måten som Ordet lærer deg. Det Kristi ord vi har for oss i dag, og alt Guds ord, forkynner med styrke at troen skal bevise sin ekthet gjennom fruktene som kommer av den.

Riktig nok er en kristen skrøpelig, og faller. Visst nok er nåden stor, uforskyldt og overstrømmende. Det er det ingen tvil om. Men der er likevel noen bestemte virkninger og frukter som, selv hos de svakeste nådebarn, alltid følger av troen, Ånden og den nye fødselen. Og det er disse fruktene og virkningene det nå er spørsmål om.

Da tenker du kanskje på noen gode gjerninger som du gjør, noen synder du har avlagt, visse åndelige evner du har, den kristne virksomheten du deltar i ... Og så tenker du at dette vitner da om at du har en levende tro. Men undersøk da om Guds ord også sier dette er nok.

I Mat 7: 22–23 sier Herren: «Mange skal si til meg på den dag: «Herre, Herre, har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut demoner i ditt navn og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn?» Da skal jeg bekjenne for dem: «Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra meg, dere ugjerningsmenn!»»